



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 87/2015
04.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Р. и др., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. Кривичног законика у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р. - адвоката М.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.4/10 од 24.03.2014. године и Апелационог суда у Нишу 9Кж.1. бр.898/14 од 25.11.2014.године, у седници већа одржаној дана 04.02.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р.-адвоката М.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.4/10 од 24.03.2014.године и Апелационог суда у Нишу 9Кж.1.бр.898/14 од 25.11.2014.године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К.бр.4/10 од 24.03.2014.године окривљени М.Р. и Б.З. су оглашени кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђени су на казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци. Према окривљеном Б.З. је изречена мера безбедности одузимања предмета и то страног новца у износу од 105 евра.

Истом пресудом окривљени су обавезани да плате суду на име трошкова кривичног поступка солидарно износ од 22.400,00 динара, као и на име паушала сваки од окривљених износ од по 8.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 9Кж1.бр.898/14 од 25.11.2014.године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и бранилаца окривљених М.Р. и Б.З. и потврђена је пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.4/10 од 24.03.2014.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Р.- адвокат М.Т. због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3), члана 439. тачка 2) и члана 462. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд применом члана 423. тачка 2) ЗКП ослободи од оптужбе окривљеног М.Р.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на исказима сведока оштећених Е.Л., Ђ.Л. и Т.Л. датим на записницима састављеним пред органима Републике Аустрије - полицијске инспекције у Ybbs-у на Дунаву. Ово из разлога што су оштећени саслушани од стране полиције, а не од стране суда и што нису саслушани на матерњем језику у присуству легитимног тумача, односно преводиоца и нису положили обавезну заклетву за сведоке, иако је правосуђе Републике Србије као земље молиће имало обавезу да код правосудних власти замољене државе поднесе захтев да се оштећени саслушају у присуству тумача и под заклетвом, а који захтев је у складу са чланом 14а Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и са чланом 8 Уговора о пружању правне помоћи који је закључен 1950.године између државе СФРЈ (правни наследник Република Србија) и државе Аустрије.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи о повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП били су предмет разматрања Апелационог суда у Нишу који је поступао по жалби браниоца окривљеног М.Р. изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу К.бр.4/10 од 24.03.2014.године. Апелациони суд у Нишу као

другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3 пресуде 9 Кж1.бр.898/14 од 25.11.2014.године изнео у свему јасне, детаљне и аргументоване разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р. у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да у току кривичног поступка није доказано да је окривљени М.Р. применио силу и претњу према оштећенима у намери да одузимањем њихових покретних ствари прибави противправну имовинску корист, већ да из изведених доказа недвосмислено произилази да је окривљени, који је због ранијег живота на К. огорчен и љут на А., радњу заустављања возила оштећених, а што по мишљењу одбране не може представљати примену силе, предузео са намером да псује и извређа оштећене који су припадници а. националности, те да из изведених доказа произилази да се окривљени М.Р. није прећутно сагласио са радњама окривљеног Б.З. и да није пристао да са њим у саизвршилаштву изврши кривично дело разбојништво, а узимање златног ланчића, новца, мобилних телефона и пасоша оштећених је самовољни поступак окривљеног Б.З. у чијој кући су пронађени златни ланчић и четири пасоша оштећених, а испод седишта његовог аутомобила 100 евра, а што произилази из исказа сведока Б.М. - радника ПУ Прокупље. Такође се наводи и да су искази оштећених противречни и конфузни у погледу тога ко од њих је критичном приликом управљао возилом, те у погледу тога колико је лица било у возилу окривљених, затим да ли су радње одузимања покретних ствари извршили оба окривљена или само један, а противречни су и у погледу износа одузетог новца. Напред наведено, по налажењу овога суда, у битном представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа у правноснажним одлукама.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи, јер у истој није означено да је окривљени урачунљив и није означен умишљај као субјективно обележје кривичног дела, те да су разлози пресуде противречни изреци и то посебно везано за исказе сведока, као и да у првостепеној и другостепеној пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а и они разлози који су наведени су потпуно нејасни и то везано за врсту умишљаја са којим су поступали окривљени и за то у чему се конкретно састоји њихово саизвршилаштво, као и везано за примену силе и претње од стране окривљеног М.Р., а осим тога дати разлози су у знатној мери противречни са садржином исправа и записника о исказима сведока. Такође се указује и на

повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП, истицањем да првостепени суд није извео све процесне радње и није расправио сва спорна питања на која је указао другостепени суд у својој одлуци којом је укинуо претходну првостепену пресуду, а посебно није непосредно испитао оштећене, а што је био дужан да учини сходно одредби члана 462. став 3. ЗКП. Наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног (дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5. ЗКП) на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члана 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП)

Имајући у виду да бранилац окривљеног у осталом делу захтев за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, иако формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2) ЗКП), те због повреда које нису таксативно набројане у члану 485. став 4. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р.-адвоката М.Т., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ову повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.